

Titlu proiect: **Unim România prin educație**

Proiect nr.: **2021-EY-PICR-0003**

LĂUTĂRIA

Lăutăria este una dintre cele mai cunoscute meserii tradiționale române. Lista marilor nume de lăutari romi începe cu Barbu Lăutaru și memorabila lui întâlnire cu Franz Liszt. Această meserie se transmite din tată în fiu.

Muzica lăutărească conține multă improvizație, este variată și combină armonios ritmul impus de muzica locală cu stilul oriental. Muzica lăutărească e una dintre puținele specii de muzică, dacă nu chiar singura, care se simte mai mult decât se cântă; niciun lăutar nu cântă după note, el simțind în sânge unde să accentueze, unde să fie discret și unde să improvizeze.

Se practică în grup (în taraf), mai nou, cu formația și se cântă mai ales la nunți, petreceri, târguri.

Țambal, acordeon, vioară și voce...cam de atât era nevoie pe vremuri pentru a încinge o petrecere de pomină pe care să o ții minte până în ultimul ceas.

Lăutari
romi

Știați că...

Rudarii se ocupau inițial, după cum le arată și numele (slavul „*ruda*” – minereu > rr. „*rud*” – metal), cu „spălatul aurului”: ei culegeau aurul din nisipurile aurifere ale râurilor și îl topeau în lingouri / bare.

La 1600, lăutăria era considerată o îndeletnicire de rușine a robilor și, de aceea, căsătoria cu un lăutar era interzisă prin reglementări juridice stricte: „alăutarul care le zice cu vioara și alăuta și pre la soboruri, și pre la nunți, și pre la târguri, nu poate să ia fată de om bun sau de boiaru, că unii ca aceia sunt batjocura lui Dumnezeu și a oamenilor.” (M.Gr. Poslușnicu, *Primele manifestări muzicale la români*)

Maneaua și *meterhaneaua*, cântate cu mare virtuozitate și de către lăutarii romi, aparțin muzicii turcești de ascultare, nicidecum de joc, și erau inițial melodii de dragoste, mai ales instrumentale, cântate rar, sacadat, în ritm de jale; ele și-au păstrat acest caracter până în momentul înfloririi lor din perioada interbelică.